

מסמך 10

מסמך 10

שילוש פרדיס

שילוש פרדיס של האלוהויות הנצחיות מאפשר לאב לחמוק ממוחלטות האישיות. השילוש מחבר באופן מושלם את הביטוי חסר הגבולות של רצונו האישי של האל האינסופי עם מוחלטות האלוהות. הבן הנצחי ומגוון הבנים ממקור אלוהי, יחד עם הפועל האחד ועם ילדיו האוניברסאליים, מאפשרים בפועל את שחרור האב מן המגבלות הטבועות בכל אופן אחר בקדמוניות, במושלמות, בחוסר השינוי, בנצח, באוניברסאליות, במוחלטות ובאינסופיות.

שילוש פרדיס מאפשר ביעילות את מלוא הביטוי ואת ההתגלות המושלמת של טיבה הנצחי של האלוהות. באופן דומה, מאפשרים בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּיחִים, התגלות מלאה ומושלמת של צדק אלוהי. השילוש הינו אחדות אלוהות, ואחדות זו מתבססת לנצח על היסודות המוחלטים של הזהות השממית של שלושת האישיות המקוריות, המתאמות והמתקיימות-בצוותא: האל האב, האל הבן והאל הרוח.

מתוך מצבנו הנוכחי במעגל הנצח, בהתבוננות לאחר אל עבר נצח העבר, היננו יכולים להבחין אך בכורח מציאות אחד שממנו אין מנוס בענייני היקום; וכורח זה הוא שילוש פרדיס. הינני מוצא כי שילוש זה הינו בלתי-נמנע. בעודי מתבונן בעבר, בהווה ואל עתיד הזמן, אינני מחשיב אף דבר אחר ביקום היקומים כבלתי-נמנע. לא ניתן לחשוב על היקום המקיף הנוכחי – במבט לאחור או בפרספקטיבה עכשווית – ללא השילוש. בהינתן שילוש פרדיס, היננו יכולים להציע סברה חלופית אחת, ואף מספר דרכים, המציעות כיצד ניתן לעשות את הכול; ואולם, ללא שילוש האב, הבן והרוח, איננו מסוגלים להגות את האופן שבו האינסוף יכול היה להשיג אישיות מתאמת ומשולשת אל מול המוחלטות המאוחדת של האלוהות. אף מושג אחר של בריאה איננו עומד בסטנדרטים של השילוש, אשר בהם משולבת שלמות המוחלטות הטבועה באלוהות, עם מלוא השחרור מרצון הטבוע בהיבט המשולש של אישיות האלוהות.

1. החלוקה-העצמית של המקור והמרכז הראשון

נראה כי בנצח העבר חנך האב מדיניות מעמיקה בדבר חלוקה-עצמית. קיים דבר-מה בטיבו נטול האנוכיות, האוהב והאהוב של האב האוניברסאלי, אשר גורם לו לשמור לעצמו ולהפעיל בעצמו רק את הכוחות ואת הסמכות שאותם הוא מוצא, כפי הנראה, בלתי-אפשריים להאצלה או להענקה.

לכל אורך הדרך, פשט מעצמו האב האוניברסאלי כל חלק ממנו אשר ניתן היה להעניק כמתת לכל בורא או בורא אחר. הוא האציל לבניו האלוהיים ולבריות התבוניות השותפות להם, כל כוח וכל סמכות אשר ניתן היה להאציל. לבניו הריבוניים, כל אחד ביקומו שלו, הוא מסר בפועל כל זכות לסמכות מנהלית הניתנת להעברה. בענייני היקומים המקומיים, הוא הפך כל בן בורא ריבון למושלם, כשיר וסמכותי, ממש כפי שהבן הנצחי הינו ביקום המקורי המרכזי. האב מסר מעצמו באצילות ובקדושה של חזקת האישיות – ולמעשה העניק כמתת – את כל תכונותיו, כל דבר שיכול היה להשיל מעצמו, בכל דרך, בכל עידן, בכל מקום, ולכל אישיות, ואף בכל היקומים, למעט זה המרכזי אשר בו שוכן משכנו.

אישיות אלוהית איננה מרוכזת-בעצמה; חלוקה-עצמית ושיתוף של אישיות מאפיינים עצמיות אלוהית בעלת רצון חופשי. בריות כמהות להתחבר לבריות אישיות אחרות; בוראים מונעים לחלוק את אלוהותם עם ילדי יקומיהם; אישיות האינסוף מתגלה כאב האוניברסאלי, החולק את מציאות ההווה ואת שוויון העצמיות עם שתי אישיות מתאמות – הבן הנצחי והפועל האחד.

מסמך 10

באשר לידע הנוגע לאישיות האב ולתכונותיו האלוהיות, נסתמך תמיד על התגליות הבן הנצחי, שכן בשעה שבוצעה פעולת הבריאה האבודה, בשעה שאישיות האלוהות השלישית הגיחה לכדי קיום-אישיות והחלה להוציא אל הפועל את מושגיהם המשולבים של הוריה האלוהיים, פסק האב מלהתקיים כאישיות ללא-סייג. שינויים נצחיים מסוימים אירעו כאשר הפועל האחד הגיח לכדי קיום, וכאשר ליבת הבריאה המרכזית התגשמה בחומר. האל העניק עצמו כאישיות מוחלטת לבנו הנצחי. כך למעשה העניק האב את "אישיות האינסוף" לבנו יחידו, בעוד ששניהם גם יחד העניקו לרוח האינסופית את "האישיות האבודה" של איחודם הנצחי.

מסיבות אלה, ומסיבות אחרות המצויות מעבר ליכולת ההמשגה של הדעת הסופית, קשה ביותר לברייא האנושית להבין את אישיות-האב האינסופית של האל, אלא כפי שהיא מתגלה באופן אוניברסאלי בבן הנצחי, וכפי שהיא פועלת באופן אוניברסאלי ביחד עם הבן דרך הרוח האינסופית.

הואיל ובני האל של פרדיס מבקרים בעולמות האבולוציוניים, ולעיתים אף מתגשמים בהם בדומות לבשר ודם בני-תמותה, והואיל והענקות המתת הללו מאפשרות בפועל לבני התמותה להכיר משהו מטיבה ומתכונותיה של אישיות אלוהית, שומה על היצורים של העולמות הפלנטאריים להתייחס להענקות המתת הללו של בני פרדיס, כאל מקור מהימן ואמין של מידע על אודות האב, הבן והרוח.

2. אלוהות אשר הופכת לאישית

באמצעות טכניקת השילוש פושט האב מעצמו את אותה רוח בלתי-מוגבלת, אשר היא הבן; ואולם, בכך מכונן הוא את עצמו כאביו של בן זה, ולפיכך מקנה לעצמו קיבולת בלתי-מוגבלת להפוך לאביהם האלוהי של כל אותם טיפוסי בריות תבוניות רצוניות הנוצרים, מתממשים-לבסוף או הופכים לאישיים, מכאן ואילך. *כאישיות המוחלטת והבלתי-מוגבלת* יכול האב לפעול אך ורק כבן ועימו, אך *קאב אישי* ממשיך הוא להעניק אישיות לציבור המגוון של בריות תבוניות רצוניות, על רמותיהן השונות, ולנצח שומר הוא על יחסי אהבה חברית אישיים עם משפחה עצומה זו של ילדיו האוניברסאליים.

לאחר שהעניק האב לאישיות בנו את עצמו במלואו, וכאשר פעולת הנתינה-העצמית הזו הופכת שלמה ומושלמת, מעניקים במאחד השותפים הנצחיים – מתוך העוצמה והטבע האינסופיים המצויים באיחוד האב-הבן – את אותן איכויות ואותן תכונות המהוות ברייה נוספת הדומה להם; ואישיות אחודה זו, היא הרוח האינסופית, משלימה את הפיכתה הקיומית של האלוהות לאישיות.

הבן הינו הכרחי לשם אבהותו של האל. הרוח הינה הכרחית לשם אחוותן של האישיות השנייה והשלישית. שלוש הינו המספר הקטן ביותר של אישיות בקבוצה חברתית; ואולם, זוהי הפעוטה מבין הסיבות הרבות להאמין בבלתי-נמנעותו של הפועל האחד.

המקור והמרכז הראשון הינו *אישיות-האב* האינסופית, המקור הבלתי-מוגבל של האישיות. הבן הנצחי הינו *האישיות-המוחלטת* הבלתי-מוגבלת, אותה הווייה אלוהית אשר ניצבת משך כל זמן הנצח כהתגלות המושלמת של טיבו האישי של האל. הרוח האינסופית הינה *האישיות האבודה*, התוצאה האישית הייחודית של האיחוד הנצחי האב-הבן.

אישיות המקור והמרכז הראשון הינה אישיות האינסוף אשר ממנה נחסרת האישיות המוחלטת של הבן. אישיות המקור והמרכז השלישי הינה התוצאה של חיבור-העל של איחוד אישיות-האב המשוחררת ושל אישיות-הבן המוחלטת.

האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם אישיות ייחודיות; אף לא אחד מהם הינו העתק; כל אחד ואחד מהם הוא מקורי; וכולם מאוחדים.

מסמך 10

רק הבן נצחי לבדו חווה את מלוא חוויית יחסי האישיות האלוהיים; את המונדעות, הן להיותו בנו של האב והן להיותו הורה לרוח, ואת השוויון האלוהי של היותו שקול הן לאב-אביו-הקדמון והן לרוח-עמיתו. יודע האב את חוויית היותו הורה לבן השקול לו, אך אין לו כל ידיעה על קודמים אבהיים בעברו. הבן הנצחי חווה את חוויית היות בן, את ההכרה באישיות קודמת לו, ובה בעת הינו מודע להיותו הורה-בצוותא לרוח האינסופית. הרוח האינסופית מודעת לשתי אישיות קודמות לה, ואולם היא איננה חווה הורות לאישיות אלוהות מתאמת. עם הופעתה של הרוח, מגיע המעגל הקיומי של הפיכת האלוהות לאישית לכדי מושלמות; האישיות הראשונית של המקור והמרכז השלישי הינן התנסויות, והן מונות שבע במספר.

מקורי שלי הינו בשילוש פרדיס; ויודע אנוכי את השילוש כאלוהות מאוחדת; ובנוסף, הינני יודע כי האב, הבן והרוח קיימים ופועלים במסגרת יכולותיהם האישיות המוגדרות. יודע אנוכי בוודאות, כי לא זו בלבד שהם פועלים באופן אישי ובצוותא, אלא שהם אף מתאמים את פעולותיהם במסגרת מגוון של התאגדויות, כך שבסופו של דבר פועלים הם בשבעה אופנים שונים של קיבולות יחידניות ומרובות. ומשום ששבע ההתאגדויות הללו הינן סך הצירופים האפשריים של שילובים אלוהיים שכאלה, בלתי-נמנע הוא כי מציאויות היקום תופענה בשבעה הגוונים של ערכים, של משמעויות ושל אישיות.

3. שלוש אישיות האלוהות

על אף שקיימת אלוהות אחת, קיימות, לאמיתו של דבר, שלוש אישיות אלוהיות של האלוהות. אמר האב באשר למתת המכווננים האלוהיים לאדם: "נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדֹמוֹתֵנוּ." בכתבי אורנטיה, חוזר ונשנה אזכור האלוהות בלשון רבים, באופן המעיד בבירור על ההכרה בקיומם ובפעולתם של שלושת המקורות והמרכזים.

היננו למדים כי במסגרת התאגדות השילוש, הבן והרוח מקיימים יחס דומה ושקול כלפי האב. אין ספק כי אכן כך הדבר מנקודת המבט של הנצח וכאלוהויות; ואולם מנקודת המבט של הזמן וכאישיותות, מתגלים יחסים מטבע שונה מאוד. במבט מפרדיס והחוצה אל עבר היקומים, נראה כי יחסים אלה דומים ביותר, אך כאשר נצפים הם מרחבי החלל, הם נראים שונים למדי.

הבנים האלוהיים אכן הינם "דבר האל"; ואולם ילדיה של הרוח הינם "מעשה האל" לאמיתו של דבר. האל דובר דרך הבן ועם הבן, ופועל דרך הרוח האינסופית; זאת בעוד שבכל פעילויות היקום הבן והרוח הינם מעודנים באחוותם, ופועלים כשני אחים שווים זה לזה, המעריכים, אוהבים ומכבדים באופן אלוהי את אביהם המשותף.

האב, הבן והרוח אכן שקולים בטיבם ומתאמים בהווייתם; ואולם, קיימים הבדלים שלא ניתן לטעות בהם בפעולתם ביקום, וכאשר פועלים הם לבדם, נראה שכל אחת מהאישיות האלוהיות הינה מוגבלת במחלטותה.

(מנקודת מבט פילוסופית) נראה כי האב האוניברסאלי היווה אלוהות בלתי-מוגבלת, מוחלטת ואינסופית, עוד בטרם בחר מרצונו שלו לפשוט מעליו את האישיות, את העוצמה ואת המאפיינים המכווננים את הבן ואת הרוח. ואולם, מקור ומרכז ראשון תיאורטי שכזה לא יכול היה להיות מוגדר כאב האוניברסאלי בשום מובן של המילה; זאת משום שאבהות איננה אמיתית ללא היות בן. בנוסף, על-מנת שיהא האב מוחלט במובן השלם, שומה עליו כי התקיים לבדו ברגע נצחי רחוק כלשהו; ואולם, מעולם לא היה לאב קיום לבדי שכזה; הבן והרוח הינם נצחיים-בצוותא עם האב. המקור והמרכז הראשון תמיד היה, ולנצח יהא, האב הנצחי של הבן המקורי, וכן תמיד היה ותמיד יהא עם הבן, אביה הנצחי של הרוח האינסופית.

מסמך 10

היננו מבחינים בכך שהאב פשט מעל עצמו את כל המופעים הישירים של המוחלטות, למעט מוחלטות האבהות ומוחלטות הרצון. אין אנו יודעים האם הרצון הינו מאפיין של האב שאיננו ניתן להעברה לאחר; אנו רק מבחינים כי הוא לא פשט מעל עצמו את הרצון. שומה על אינסופיות רצון שכזו שהייתה טבועה מזה נצח במקור והמרכז הראשון.

בהעניקו את מוחלטות האישיות לבן הנצחי, חומק האב האוניברסאלי מכבלי מוחלטות האישיות; ואולם, בעשותו כן עושה הוא צעד המונע ממנו עצמו לנצח מלפעול לבדו כאישיות-המוחלטת. ועם ההפיכה הסופית של האלוהות הקיימת-בצוותא לאישיות – הפועל האחד – נוצרת תלות-שילוש ההדדית הקריטית של שלוש האישיות האלוהיות, ביחס לפעולה השלמה של האלוהות במובן המוחלט.

האל הינו האב-המוחלט של כל האישיות ביקום היקומים. האב הינו מוחלט באופן אישי בחופשיות פעולתו; ואולם, ביקומי הזמן והמרחב אשר נוצרו זה מכבר, אשר מצויים במהלך היווצרותם ואשר עתידים להיווצר, האב אינו נצפה כאלוהות מוחלטת, אלא בשילוש פרדיס.

המקור והמרכז הראשון פועל במופעי היקומים שמחוץ להאווה כלהלן:

1. כבורא, דרך נכדיו, הבנים הבוראים.
2. כמפקח, דרך מרכז הכבידה של פרדיס.
3. כרוח, דרך הבן הנצחי.
4. כדעת, דרך הפועל האחד.
5. כאב, שומר הוא באמצעות מעגל האישיות שלו על קשר הורי עם כל בראיו.
6. כאישיות, פועל הוא במישרין ברחבי הבריאה דרך רסיו הבלעדיים; ובאדם בן התמותה פועל הוא באמצעות מכוונני המחשבה.
7. כאלוהות שלמה, פועל הוא אך ורק דרך שילוש פרדיס.

את כלל הוויתורים והאצלות הסמכויות הללו עושה האב האוניברסאלי מרצונו, והוא אשר השית הוא אותם עליו עצמו. האב הכול-יכול משית על עצמו מתוך התכוונות את ההגבלים הללו של סמכות אוניברסאלית.

למעט במתת רסיו האל ובפעילויות קדם-אישיות אחרות, נראה כי הבן הנצחי פועל עם האב כאחד בכל ההיבטים הרוחניים. הבן אינו מזוהה באופן קרוב עם הפעילויות השכליות של הבריות החומריות, ואף לא עם הפעילויות האנרגטיות של יקומי החומר. כמוחלט, פועל הבן כאישיות, וזאת אך ורק בתחום היקומים הרוחניים.

הרוח האינוסופית הינה אוניברסאלית באופן מופלא ומגוונת באופן בלתי-ימאן בכל פעולותיה. הרוח פועלת בעולמות הדעת, החומר והרוח. הפועל האחד מייצג את ההתאגדות האב-הבן, ואולם פועל הוא גם כעצמו הוא. אף כי הוא אינו מעורב ישירות בכבידה החומרית, בכבידה הרוחנית או במעגל האישיות, הוא משתתף, פחות או יותר, בכל יתר פעילויות היקום. אף כי לכאורה תלוי הוא בשלושת הפקדים הקיומיים המוחלטים של הכבידה, נראה כי הרוח האינוסופית מפעילה שלושה על-פקדים. שלוש המתנות האלה מופעלות בדרכים רבות על-מנת להתעלות, וככל הנראה גם לנטרל אפילו את מופעיהם של הכוחות הראשוניים, כמעט עד לגבולות העל-מרביים של המוחלטות. במצבים

מסמך 10

מסוימים, על-פקדים אלו מתעלים באופן מוחלט אפילו מעל מופעיה הראשוניים של המציאות הקוסמית.

4. איחוד השילוש של האלוהות

מכל ההתאגדויות המוחלטות, שילוש פרדיס (השילוש הראשון מסדר שני) הינו ייחודי בהיותו התאגדות בלעדית של אלוהות אישית. האל פועל כאל רק ביחס לאל ולאלו היכולים לדעת את האל, אך כאלוהות מוחלטת פועל הוא אך ורק דרך שילוש פרדיס וביחס ליקום בשלמותו.

האלוהות הנצחית הינה מאוחדת באופן מושלם; ואף-על-פי-כן קיימות שלוש אישיות אלוהות מושלמות בנפרדות. שילוש פרדיס מאפשר לבטא בה בעת את כל מגוון המאפיינים והכוחות האינסופיים של המקור והמרכז הראשון ושל אלה המתואמים עימו לנצח, וכן את כל האיחוד האלוהי של פעולותיה האוניברסאליות של האלוהות הבלתי-מחולקת.

השילוש הינו התאגדות של אישיות אינסופיות הפועלת בקיבולת בלתי-אישית, אך ללא ניגוד לאישיות. ההדגמה הינה גסה, ואולם אב, בן ונכד עשויים ליצור ישות תאגידית שתהא לא-אישית, אך יחד עם זאת כפופה לרצונותיהם האישיים.

שילוש פרדיס הינו ממש. הוא קיים כאיחוד האלוהי של אב, בן ורוח; ולמרות זאת, האב, הבן, הרוח, או כל שניים מתוכם, עשויים לפעול ביחס לאותו שילוש פרדיס עצמו. האב, הבן והרוח עשויים לשתף פעולה באופן שאינו-השילוש, אך לא כשלוש אלוהויות. כאישיות, תוכלנה שלוש האלוהויות לשתף פעולה כרצון, אך זהו אינו השילוש.

זכרו תמיד כי מה שעושה הרוח האינסופית הוא תפקודו של הפועל האחד. הן האב והן הבן פועלים דרכו ובדמותו. ואולם, יהא זה חסר תוחלת לנסות ולהאיר את מסתורין השילוש: שלושה כאחד ובאחד, ואחד כשניים הפועל בעבור שניים.

השילוש הינו כה שזור בענייני היקום, עד כי עלינו להתחשב בו בכל ניסיון להסביר שלמות של אירוע קוסמי בדיד, או מערכת יחסים אישית כלשהי. השילוש פועל על כל רמות היקום, ואילו בן התמותה מוגבל רק לרמה הסופית; לפיכך, על האדם להסתפק במושג סופי של השילוש כשילוש.

כבני תמותה בשר ודם, עליכם לראות את השילוש בהתאם לרמת ההארה היחידנית שלכם, ובהרמוניה עם תגובות הדעת והנשמה שלכם. תוכלו לדעת אך מעט על מוחלטות השילוש, ואולם בשעה שתעפילו לעבר פרדיס, פעמים רבות תחוו השתאות נוכח התגלויות עוקבות ונוכח תגלויות בלתי-צפויות של העליונות, המרביות, ואף של המוחלטות של השילוש.

5. פעולותיו של השילוש

לאלוהויות האישיות יש תכונות, ואולם יהא זה עקבי אך-בקושי לדבר על השילוש כבעל תכונות. יהא הולם יותר להתייחס להתאגדות הזו של הוויות אלוהיות כבעלת תפקידים, כגון ניהול משפטי, גישות של שלמות, פעולה מתאמת, ועל-שליטה קוסמית. פעולות אלה הינן עליונות באופן פעיל, וכן מרביות ומוחלטות (במגבלות האלוהות) ככל שהדבר נוגע לכל המציאויות החיות בעלות הערך האישיותי.

תפקודיו של שילוש פרדיס אינם סיכום פשוט של המתת הנראה של האב ושל אותן תכונות מיוחדות, הבלעדיות לקיום האישי של הבן ושל הרוח. התוצאה של התאגדות השילוש של שלוש אלוהויות פרדיס היא שמשמעות, ערכים, עוצמות ויכולות חדשות להתגלות, פעולה וניהול אוניברסאלי, מתפתחים, מתממשים-לבסוף והופכים לאלוהיים. התאגדויות חיות, כדוגמת משפחות

מסמך 10

אנושיות, קבוצות חברתיות או שילוש פרדים, אינן מתעצמות באופן שהוא סיכום פשוט של מרכיביהן. פוטנציאל הקבוצה תמיד גדול לאין שיעור מהסכום הפשוט של תכונות היחידים המרכיבים אותה.

השילוש מחזיק בגישה ייחודית כשילוש אל מול כלל היקום של העבר, ההווה והעתיד. ומוטב כי נבחן את פעולות השילוש ביחס לגישותיו כלפי היקום. גישות אלה הינן בוזמניות, ולמספר רב מהן עשויה להיות נגיעה למצב או לאירוע בדיד כלשהו:

1. הגישה כלפי הסופי. המגבלה-העצמית המרבית שמִשִּׁית על עצמו השילוש הינה בגישתו כלפי הסופי. השילוש איננו אישיות, ואף ההווה העליונה איננה ביטוי אישיותי בלעדי של השילוש, אלא ההתקרבות הסמוכה ביותר להתמקדות עוצמה-אישיותית של השילוש, הניתנת להבנה על-ידי יצורים סופיים. לפיכך, כאשר מדובר בשילוש בהקשר ליחסו לסופי, הוא מכונה לעיתים בשם שילוש העליונות.

2. הגישה כלפי המוחלטות. שילוש פרדים התייחס לאותן רמות קיום אשר הינן יותר מסופיות אך פחות ממוחלטות, ויחס זה מכונה לעיתים בשם שילוש המְרִבִּיּוּת. אף כי לא המרבי ולא העליון מייצגים באופן מלא את שילוש פרדים, במובן מוגבל וברמות התואמות להם, נראה שכל אחד מהם מייצג את השילוש במשך העידנים הקדם-אישיותיים שבמהלכם מתפתחת עוצמה-התנסותית.

3. הגישה המוחלטת של שילוש פרדים עומדת ביחס לקיומים המוחלטים, ותוצאתה הינה פעולתה הכוללת של האלוהות.

השילוש האינסופי מערב את פעולתם המתאמת של כל יחסי השילוש מִסְדֵּר שְׁנֵי של המקור והמרכז הראשון – הן היחסים האלוהותיים והן אלה שאינם-אלוהותיים – ומשום כך קשה מאוד לאישויות לתפשו. בעת שהנכם הוגים בשילוש כאינסופי, אל לכם להתעלם משבעת השילושים מִסְדֵּר שְׁנֵי; כך תוכלו להימנע מקשיים מסוימים בהבנה, וכך פרדוקסים מסוימים עשויים להיפתר, גם אם באופן חלקי.

ואולם, אין קיימת ברשותי שפה שתאפשר לי להעביר לדעת האנושית המוגבלת את מלוא האמת ואת המשמעות הנצחית של שילוש פרדים, וכן את טיב ההתאגדות שאינה-מסתיימת-לעולם של שלוש ההוויות בעלות המושלמות האינסופית.

6. בְּנֵי הַשִּׁלּוּשׁ הַנִּיחִים

השורש של כל החוק הינו המקור והמרכז הראשון; הוא הינו החוק. מִנְהֵל החוק הרוחני נובע מטיבו של מהמקור והמרכז השני. גילוי חוק, הפצתו ברבים ופירוש החקיקה האלוהית הינם מתפקודיו של המקור והמרכז השלישי. יישום החוק, הצדק, נופל בחלקו של שילוש פרדים ומוֹצֵא אל הפועל בידי בני שילוש מסוימים.

אף כי הצדק טבוע בריבונות האוניברסאלית של שילוש פרדים, הטוב, הרחמים והאמת הינם הסעד האוניברסאלי של האישויות האלוהיות, אשר איחודן האלוהי מכונן את השילוש. הצדק איננו גישתם של האב, של הבן או של הרוח. הצדק הינו גישת השילוש של אותן אישיות אוהבות, רחומות וסועדות. אף-אחת מאלוהויות פרדים איננה מקדמת את הצדק. לעולם הצדק איננו גישה אישית; תמיד מהווה הוא פעולתם של רבים.

ההוכחות, אשר עומדות בבסיס ההגינות (צדק בהרמוניה עם רחמים), מסופקות על-ידי אישיות המקור והמרכז השלישי, מייצגם האחד של האב ושל הבן בעבור כל היקומים ובעבור הדעת של ההוויות התבוניות בכלל הבריאה.

מסמך 10

הפסיקה – יישומו הסופי של הצדק בהתאם להוכחות המוצגות על-ידי אישיות הרוח האינסופית – הינה עבודתם של בני השילוש הניחים, הוויות החולקות את טבע השילוש של איחוד האב, הבן והרוח.

קבוצה זו של בני שילוש כוללת את האישיות הבאות:

1. סודות העליונות ששולשו.

2. נצחי היומין.

3. עתיקי היומין.

4. מושלמי היומין.

5. אחרוני היומין.

6. איחודי היומין.

7. נאמני היומין.

8. משלימי הבינה.

9. יועצים אלוהיים.

10. פוסקים אוניברסאליים.

אנחנו היננו ילדי שלוש אלוהיות פרדיס הפעולות כשילוש; ודרך מקרה נמנה אנוכי על הסדר העשירי של קבוצה זו, סדר הפוסקים האוניברסאליים. סדרים אלה אינם מייצגים את גישת השילוש במובן אוניברסאלי, אלא רק את גישתה הכוללת של האלוהות בתחומי המשפט הביצועי – הצדק. הם תוכננו על-ידי השילוש במיוחד על-מנת לבצע בדיוק את העבודה שאליה שובצו, והם מייצגים את השילוש אך ורק באותן פעולות אשר לשמן הם הפכו לאישיות.

עתיקי היומין ועמיתיהם ממוצא-שילוש שופטים בשבעת יקומי-העל משפט צדק של הגינות עליונה. ביקום המרכזי קיימות פעולות אלה רק בתיאוריה; שם הגינות ברורה מאליה מתוך המושלמות; שם מושלמות האוונה מונעת כל אפשרות לחוסר הרמוניה.

הצדק הינו הרעיון הקיבוצי של היושרה; והרחמים הינם הביטוי האישי שלה. רחמים הינם גישתה של האהבה; הדיוק מאפיין את פעולת החוק; המשפט האלוהי הינו נשמת ההגינות, באשר תמיד כפוף הוא לצדק השילוש, באשר תמיד מגשים הוא את אהבתו האלוהית של האל. כאשר הגינות הצדק של השילוש והאהבה הרחומה של האב האוניברסאלי, מובנות במלואן ונתפשות בשלמותן, הן הינן חופפות. ואולם, האדם אינו ניחן בהבנה מלאה שכזו את הצדק האלוהי. ומשום כך, בשילוש – כפי שאדם עשוי לראות זאת – מתואמות אישיות האב, הבן, והרוח לשם תיאום סעד האהבה והחוק ביקומים ההתנסותיים של הזמן.

7. על-השליטה של העליונות

מסמך 10

אישיות האלוהות הראשונה, השנייה והשלישית שקולות זו לזו, והן כאחת. "אדוני אלוהינו, אדוני אחד." קיימת תכלית מושלמת וביצוע מאוחד בשילוש האלוהי של האלוהויות הנצחיות. האב, הבן והפועל האחד הינם אחד, באמת ובאופן אלוהי. אמת נאמר כי: "אני ראשון ואני אחרון, ומבלי עדי אין אלוהים."

כפי שהדברים נראים מעיני בן התמותה ברמה הסופית, שילוש פרדיס, כמו גם ההווה העליונה, טרודים אך ורק בזה אשר הינו כולל – פלנטה בכללותה, יקום בכללותו, יקום-העל בכללותו והיקום המקיף בכללותו. גישה כוללת זו מתקיימת משום שהשילוש הינו האלוהות הכוללת, וכן בשל סיבות רבות אחרות.

ההווה העליונה הינה דבר שהוא פחות מפעולת השילוש ביקומים הסופיים, והוא דבר השונה ממנה; ואולם, במסגרת מגבלות מסוימות ובמהלך העידן הנוכחי של הפיכה לעוצמה-אישיותית שטרם הושלמה, נראה כי אלוהות אבולוציונית זו משקפת את גישת שילוש העליונות. האב, הבן, והרוח אינם פועלים אישית עם ההווה העליונה, ואולם, בעידן האוניברסאלי הנוכחי, הם משתפים עימה פעולה באיחודם המשותף כשילוש. היננו מבינים כי הם מקיימים מערכת יחסים דומה עם המרבי. היננו משערים באופן תדיר מה תהא מערכת היחסים האישית בין אלוהויות פרדיס לבין האל העליון בשעה שזה ישלים את התפתחותו; ואולם את זאת איננו באמת יודעים.

איננו מוצאים כי על-השליטה של העליונות ניתנת לצפייה מראש באופן מלא. יתר על כן, נראה כי חוסר היכולת לצפות מראש מתאפיינת בחוסר כלשהו של שלמות התפתחותית; ללא ספק זהו סימן היכר לחוסר שלמותו של העליון ולחוסר שלמותה של התגובה הסופית לשילוש פרדיס.

תוכל הדעת האנושית לחשוב מייד על אלף ואחד דברים – קטסטרופות פיזיות, תאונות מזעזעות, אסונות מחרדים, מחלות מכאיבות וייסורים חובקי עולם – ואף לשאול האם אירועים שכאלה מתואמים במהלכים הבלתי-ידועים של פעולה מסתברת זו של ההווה העליונה. בכנות, איננו יודעים; איננו בטוחים בכך כלל. ואולם, היננו מבחינים בכך שבחלוף הזמן, כל המאורעות הקשים, והמסתוריים במידה כזו או אחרת, תמיד מובילים את היקומים לעבר קידמה ורווחה. ייתכן כי כל נסיבות הקיום וכל תלאות החיים הבלתי-מוסברות נשזרות כולן, בפעולת העליון ותחת על-שליטתו של השילוש, לכדי תבנית משמעותית בעלת ערכיות רבה.

כבני האל, תוכלו להבחין בגישה האישית האוהבת בכל פעולותיו של האל האב. אך לא תמיד תוכלו להבין עד כמה רבים מעשיו האוניברסאליים של שילוש פרדיס התורמים לטובת בן התמותה היחיד בעולמות החלל האבולוציוניים. בקדמת הנצח, מעשי השילוש יתגלו כבעלי משמעות וכמתחשבים, אך לא תמיד הם נראים כך ליצורי הזמן.

8. השילוש מעבר לסופי

אמיתות ועובדות רבות הנוגעות לשילוש פרדיס יכולות להיות מובנות, אף כי באופן חלקי בלבד, מתוך הכרה בפעולה המתעלה מעל הסופי.

אף כי אין זה מומלץ לדון בפעולות שילוש המרבי, נוכל לגלות כי האל המרבי הינו מופע השילוש כפי שהוא מובן על-ידי הטרנסצנדנטאליים. היננו נוטים להאמין כי איחוד יקום האב הינו פעולתו המתממשת-לבסוף של המרבי, וכי פעולה זו משקפת, קרוב לוודאי, שלבים מסוימים, אף כי לא את השלבים כולם, של על-שליטתו המוחלטת של שילוש פרדיס. המרבי מהווה מופע מוגבל של השילוש ביחס למוחלטו, אך ורק במובן שבו מייצג העליון את השילוש ביחס לסופי.

מסמך 10

במובן מסוים, האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם האישיות המרכיבות את האלוהות הכוללת. איחודם בשילוש פרדיס, ופעולתו המוחלטת של שילוש זה, שקולה לפעולתה של אלוהות כוללת. ושיא זה של אלוהות מתעלה הן מעבר לסופי והן מעבר למוחלטופי.

בעוד שאף אישיות מאלוהיות פרדיס אינה ממלאת לבדה את כל פוטנציאל האלוהות, שלושתן יחד עושות כן. נראה כי שלוש אישיות אינסופיות הינו המספר המינימאלי של הויות, הנדרש להפעלת הפוטנציאל הקדם-אישיותי והקיומי של האלוהות הכוללת – המוחלט של האלוהות.

היננו מכירים כאישיות את האב האוניברסאלי, את הבן הנצחי ואת הרוח האינסופית; אולם אנוכי איני מכיר אישית את המוחלט של האלוהות. הינני אוהב את האל האב וסוגד לו; הינני מוקיר את המוחלט של האלוהות וחולק לו כבוד.

שהיתי פעם ביקום שבו לימדה קבוצה מסוימת של הויות כי בסופו של דבר, בנצח, הסופיונים יהפכו לילדיו של המוחלט של האלוהות. ואולם, אינני מוכן לקבל פתרון זה למסתורין האופף את עתידם של הסופיונים.

סגל הסופיוניות חובק, בין היתר, את אותם בני התמותה של הזמן והמרחב אשר השיגו מושלמות בכל הנוגע לרצון האל. כיצורים, ובמסגרת המגבלות החלות על יצורים, יודעים הם באמת ובשלמות את האל. ובאשר מצאו הם את האל כאבי כל היצורים, שומה על סופיונים אלו לצאת, במועד כזה או אחר, ולהתחיל בחיפוש אחר האב העל-סופי. ואולם, חיפוש זה כרוך בתפישת טיבם המוחלטופי של אופיו ושל מאפייניו המרביים של אב פרדיס. רק בנצח ניווכח אם משימה שכזו אכן אפשרית, ואולם היננו משוכנעים כי אף אם הסופיונים יתפשו את המרביות האלוהית הזו, קרוב לוודאי שלא יהיו מסוגלים להגיע לרמות העל-מרביות של האלוהות המוחלטת.

ייתכן שהסופיונים ישיגו חלקית את המוחלט של האלוהות, ואף אם יעשו כן, עדיין תיוותר בנצח הנצחים שאלת המוחלט האוניברסאלי אשר תמשיך לסקרן, להפליא, לבלבל ולאתגר את הסופיונים המרקיעים והמתקדמים; שכן, היננו מבחינים בכך שמערכות היחסים הקוסמיות הבלתי-נתפשות של המוחלט האוניברסאלי תמשכנה לצמוח באותו שיעור שבו צומחים יקומי החומר ושבּו ממשיכות להתרחב מערכות הניהול הרוחניות שלהם.

אך ורק האינסוף יכול לגלות את האב-האינסוף.

[בחסות פוסק אוניברסאלי הפועל בסמכות עתיקי היומין השוכנים באורסה.]